

og taknemmeligt for en saadan Indrømelse, men det er det ærede Mindretal ikke. Det ærede Mindretals Ordfører citerede nogle Udtalelser fra Generalpostdirektøren og en tidligere Minister og beholdt sig til en Skrivelse fra Generalpostdirektøren. Om denne Skrivelse skal jeg sige, at det forundrer mig, at Mindretallet har optaget den i sin Betænkning. Jeg kender endnu ikke dette Tings Forretningsgang nøje nok til, at jeg kan sige, hvorvidt den i enhver Henseende er forskellig fra den Fremgangsmaade, der anvendes i Folketinget. Men i Folketinget har man for Skik, naar man ønsker en Oplysning om de Forslag, der ere henviste til et Udvalg, at skrive til vedkommende Minister, der da paa behørig Maade sender en officiel Meddelelse til Udvalget, bilagt med de Oplysninger, der ere nødvendige, eventuelt med Erklæringer fra vedkommende Ministres Embedsmænd. Den Skrivelse, der er optagen her i Betænkningen, og som synes at skulle spille en vis Rolle i Forhandlingerne, er kommen til Stede paa følgende Maade: Den ærede Ordfører for Mindretallet viste mig en Dag her i Salen de af ham i Forbindelse med andre Medlemmer i Udvalget stillede Ændringsforslag, som nu foreligge her til Afgørelse og Afstemning, og spurgte mig, hvad jeg sagde dertil. Det kalder jeg ikke en Henvendelse fra Udvalget til Ministeren, det kalder jeg en privat Henvendelse til Ministeren. Jeg modtog Ændringsforslagene og sendte dem med en Skrivelse til Generaldirektøren og bad ham sige mig sin Opfattelse af de Ændringsforslag, der saaledes var bragte i Forslag. Dagen efter traf jeg Udvalgets Formand, der spurgte mig: Har De nogen Mening om, hvorledes Generaldirektøren og Postadministrationen se paa de Ændringsforslag? Og dertil sagde jeg: Ja, jeg har modtaget et Brev fra Generaldirektøren som Svar paa en Anmodning fra mig, og jeg skal gerne sende det i et privat Brev til Udvalgets Formand. Det gjorde jeg, og dersom ærede Medlemmer af Udvalget have set mit Brev til Formanden, ville de vide, at det er i høj Grad privat, det er ikke et Brev fra Indenrigsministeriet efter en Anmodning fra Udvalget, det er en privat Henvendelse til Udvalgets Formand, der imidlertid har været saa loyal overfor Udvalgets Medlemmer at forelægge dem Skrivelsen, ikke som et officielt Aktstykke, men som en privat Meddelelse til Udvalget. Men i Fremtiden skal jeg selvfølgelig, saa længe jeg har den Ære at staa paa den

Plads, hvor jeg nu staa, sørge for, at hvad der foregaar mellem Udvalget og Ministeren, foregaar paa den gammeldags Manér eller i alt Fald paa den Manér, der følges i Folketinget, at Udvalget beslutter, hvad det vil spørge Ministeren om, og Ministeren svarer officielt til Udvalget. Men Sagen er den, at Ordføreren for Mindretallet har haft Brug for Argumenter, har savnet noget at knytte sig til for at komme bort fra det Standpunkt, som Fler-tallet, hvortil han i Fjor hørte, indtog. Den ærede Ordfører for Mindretallet bruger saa stærke Udtryk, at han siger, at Ministeren og Generaldirektøren for Postvæsenet have været inde paa den jesuitiske Lære om, at Hensigten helliger Midlet, og at det er denne jesuitiske Lære, der maa have foranlediget os til at indtage det Standpunkt, vi nu indtage, og lægge det ind i det tidligere Udvalgs Flertals Betænkning, som vi gøre. Jeg maatte maaske i al Venskabelighed sige til den ærede Ordfører for Mindretallet, at der et gammelt Ordsprog, der siger, at har man Ret, behøver man ikke at være græd. For det forekommer mig, at det er en meget stærk Insinuation at kaste ud mod den fraværende Embedsmand og mod Ministeren, at beskyldte os for at bruge den jesuitiske Lære. Nej, det trænge vi ikke til, Sagen foreligger ganske simpelt, jævnt og ligefremt. Landstinget har tidligere ikke villet gaa ind paa det Forslag, der forelå fra Regeringen, om at flytte Telegrafvæsenet bort fra den gamle Postgaard. Man har i en Betænkning angivet andre Veje til Løsning af Spørgsmaalet om at skaffe Plads til de to Etater, og denne Henvi-sning har Administrationen fulgt. Saaledes foreligger Sagen ganske simpelt. Og hvad er det da for en Uret, der sker København med K? Det ærede Medlem talte, som om det var alle Københavnerne, der blev generede af denne Ordning. Det er saa langt fra Tilfældet, og den ærede Ordfører for Fler-tallet har Ret i at udtale sin Forundring: over, at ikke et eneste af de københavnske Medlemmer af det andet Ting har haft de Betænkeligheder, som Mindretallet nu i den 11te Time har faaet angaaende den Uret, der sker mod København og københavnske næringsdrivende. Her er jo hovedsagelig kun Tale om København med K, og her sker jo ikke andet end det, at som hidtil bevarer Postvæsenet saa mange Lokaler paa Købmagergade, at der bliver et stort Indleveringskontor for alle de Sager, man sender med Posten. Man vil som hidtil under den her foreslaaede Ordning: